

الباب السادس و العشرين من الواحد الخامس في ان الله ما...

حضرت باب

اصلی فارسی

oceanoflights.org

الباب السادس والعشر من الواحد الخامس في إن الله ما لم يكن له عدل ما دامت الشمس مشرقة يحضر بين يدي الله وان حين ما يغرب اذن من الله لكل نفس ان يملكه الى ان يطلع الشمس من مشرقها فاذا لا يحل عليها ينبغي ان يرد اليه عدد الواحد لا فوق ذلك ان يتلك والا لا يكلف بهذا وان كان من احد يخرج من يديه من صنعة لم يكن له عدل فاذا قد عفى عنه فضلا من الله في حقه ان كان غناه من ذلك والا يلزمه لان الله قد اغناه من ملكه من محل آخر لا يضطر بهذا وان يضطر قد عفى عنه فضلا من الله عليه انه فضال كريم.

ملخص این باب آنکه اعظم چیزی که خداوند دوست میدارد که در میان اهل بیان ظاهر شود حب ایشان بعضی بعضی را و هر چه ایشان در مقامات معرفت یا اصول یا فروع یا ظاهر یا باطن یا اول یا آخر ترقی یا تنزل نمایند رد یکدیگر نکنند زیرا که هر کس داخل در بیان شد مؤمن است در هر مقام که واقف هست خوب است

واگر نفسی در بیان رد نفسی از اهل بیان کند بر او واجب میگردد نود و پنج مثقال از ذهب که رد کند بسوی "من يظہرہ اللہ" نه غیر او و کسی را نمیرسد که از او مطالبه کند الا باو بلکه ما بین خود و خدا بر ذمه او تعلق میگیرد آن شمس حقیقت میخواهد عفو میفرماید میخواهد اخذ میکند

مراد خداوند از این حد این است که کسی جرأت نکند در بیان که رد نفسی کند بذکر دون ایمان والا درجات هر کس بقدر مقام او ظاهر است و هر کس در هر موقعی که هست اگر از برای خدا است محمود است در فعل خود چه کسی که در ادنی مسئله فروع واقع شود و چه کسی که در اعلی مسئله اصول واقف

گردد لعل یوم ظهور حق کسی دون ذکر محبت در حق آن نیر اعظم راضی نگردد لعل باین واسطه اهل بیان در یوم قیامت هلاک شوند و بحث او که جوهر کل ایمان است نجات یابند

و چون که او است آیه لیس کمتر شیء خداوند از این جهت امر فرموده که هر شیء که در ملک او باین حد رسید از برای او باشد و مادامی که شیس حقیقت مشرق است بر کسی حلال نیست آنچه که لایق او است از ملک او الا باذن او بعد از ادای مظاہر واحد ازا و از حین غروب اذن داده شده بر مؤمنین که از قبل او خود مستملک شوند و شاکر شوند محبوب خود را الی حین ظهور و حین ظهور حلال نیست بر کسی قدر تسع تسع عشر شر ثانیه صبر در او الا و آنکه رد کند بمالک او از ملک او آنچه که بمقام کمال رسیده من کل ما قد بلغ الی منتهی حده من عدد الواحد اذ فوق ذلک قد اذن له من جوده قبل ظهوره

و من لم یوف بامر الله يوم ظهور الحق ان یمنع قلم لیس له عدل فعليه فرض خمس و تسعین مثقالا من ذهب لثلا یقدرا ان یحجب من امر الله من احد ان یتفق فی دینه واذن داده شده از برای صانعی که در یک حول یک صنعت از او ظاهر میگردد که بر او شیء نباشد تا آنکه کل در سعه رحمت او مستقر باشند و هر وقت که مالک شود باید در حین ظهور رد کند بمالک او هر کس دوست داشته که اطاعت خداوند نماید در امر او خواهد نمود کدام عز از این عظیم تراست که ملوك باطاعت مالک خود مفتخر گردد و این نیست الا از فضل او که اذن داده بر خلق خود والا او غنی مطلق بوده از مساوی خود بنفس خود و کل از بحر جود او خلق شده اند و بردو کف فضل و عدل او هستند و الله ما فی السموات والارض و ما یینما و الله غنی منیع

نه این است که آن نفسی که منع میکند از برای غیر او منع کند بلکه هیچ نفسی در هیچ شأن نمیخواهد عمل کند الا از برای خداوند الا و آنکه متحجب میگردد در نزد هر ظهوری عرفان رضای او را این است که باطل میگردد آنچه که بگان خود الله میکند والا حینی که باطل میگردد از ملک خداوند بیرون نرفته و الله است کلشیئ و از این سر است که هر چه بر حق وارد میاید از او است و از برای او قصد میشود ولی چون صاحب او متحجب گشته بر او وارد میاید

نه این است که در حین احتجاج بحق الله در حق او بالغ نباشد که اگر بحق در حق او بالغ نبود محکوم بحکم نمی گشت در حین ظهور رسول - صلی الله علیه و اله - حجه الله بر اهل النجیل بالغ بود و موعد ایشان بهمان حجت دین ایشان ظاهر ولی چون متحجب مانده باطل گشته اگر چه آنها بر قلب خود خطور نمیدهند که موعد عیسی آمده باشد و ایشان ایمان نیاورده باشند و حال آنکه امر ظاهر است

این قسم میگردد که در نزد هر ظهور حقی سلسله ظهور قبل بگان احتیاط و اجتهد خود در دین خود متحجب میمانند و خداوند منت میگزارد بر هر که خواهد بهداشت خود زیرا که آن هدایت اعز تراست نزد خداوند از هر چیز زیرا که هر چیز که باشد و او نباشد گویا هیچ چیز نبوده و نیست و هر گاه او باشد وهیچ نباشد

چیزی از او منقوص نبوده و نیست و از برای او در جنت آنچه با وعده شده خواهد رسید زیرا که خلق جنت را مثل خلق کلشیع فرض کن آنچه ممکن در امکان او است خداوند در او خلق میفرماید زیرا که او بوده بر هر شیء قادر و بكل شیء محیط و ما من الله الا اللهانا کل له مخلصون.

